

Pia Tafdrup: Havet, Jeg

HAVET, JEG

...Jeg rejser mig igen, jeg kaster mig frem,
jeg strækker mig mellem kontinenter,
jeg er uden begyndelse, uden ende,
og det er ikke rastløshed, når jeg flænger din søvn.
Jeg er i konstant bevægelse,
uanset lyset der skifter, uanset luften.
Jeg bærer mine isbjerge, jeg danner mine koralrev,
jeg skjuler amforakrukker og svævende skove af tang,
syder som kogende tjære eller ligger duvende roligt,
slinger mig obsidianblank i aftensolen,
sagte hviskende som de mindste børn,
der på afstand af de store, har fundet sammen i leg.
Lod min dybde og lyt til mig,
min viden stammer fra dengang,
vandet under himlen blev samlet til ét sted,
så det faste land kom til syne.
Jeg findes fra det første lys til dagen formørkes,
jeg ruger sort om natten, ligger udstrakt
fra én ende af verden til en anden.
Over mig og alle jordens kilder,
dens elve og bække, dens mindste åer,
vogter månen, jeg hæves og sænkes.
Kom til mig, eller jeg kommer til dig,
du undgår mig ikke,
ligesom du ikke kan blive fri for luften, du ånder,
eller krybe i skjul for skyggen,
der følger dig som skriften lyder pennen.

(fra Pia Tafdrup: (af) *Havet, Jeg* fra *Dronningeporten* (1998))

H.C. Andersen: Phantasie ved Vesterhavet

Er disse høie, sorte Masser Fjelde?
Nei! fremad styrte de med Vælde,
Og Sneens Masser paa den høie Tinde,
Snart stige, snart forsvinde!
-Er det da Skyer, som i Dalen svæve,
Og nu med eet sig høit mod Himlen hæve?
Nei, det er Havet! hør dets dybe Sang.
Ei hørte Øret før slig Orgelklang,
Den ryster Sjæl og Tanke,
Thi her er alting stort og uden Skranke!
-Hvad gjemmer Du, o Bølge, i Dybets Bugt?
Hvad saae Du paa din stolte Flugt?
Hvad hørte du? -Du Jordens Vugge, Jordens Grav!
Herlige Hav!!!
-Din Bølge saae ved Nordens Pol
Den ei synkende Sol,
Iisbjergenes evige Lag!
Den følte Saharas brændende Dag;
Den hvilte stille, udbredt som et Klæde
Om Øen, hvor Pilene græde!
Den hørte paa Klippens, paa Sandets Kyst,
Hvad dybt der sig rører i Menneskets Bryst.
Den sang jo omkap med hver Fugl paa Green,
Og gik over Perler og Dødningebæen.

Den skued ved Luftningens Strømme, ved Stormenes Chor,
Verden, saa undrende stor! -
Ja stor Du hæver Dig selv i din Vugge og Grav,
Herlige Hav!
Og dog, hvad er vel Du mod Himlens store Sø,
Hvor Jorden staaer kun, som en lille Ø,
Hvor Sol og Maane, ja hvor hver en Stjerne
Som Øer ligge adspredt' i det Fjerne!
Og hvad er atter denne store Vrimmel?
Een Draabe kun i den uendelige Himmel!
-Nu fatter jeg først klart hvad Døden bringer
Paa Cherub-Vinger.
-Men døe? -ja det er underligt at tænke paa!
Dog, grumme lidt det Hele vi forstaae!
Det er saa stort og smukt hvad Døden skjænker.
Ja meget meer end nogen Digter tænker.
O, saae vi det kun klart med Aandens Blik,
Vi lige strax da ned i Graven gik,
Men vi er' Børn jo kun paa denne Side,

Og Børn maae ikke alt paa eengang vide.
-Thi bruus kun vilde Hav, opløft din Kjæmpe-Vove,
Med Dig og Stormen jeg min Gud vil love!

(Fra: H.C. Andersen: *Phantasier og Skizzer* (1831))

John Masefield: Sea-Fever

I must down to the seas again, to the lonely sea and the sky,
And all I ask is a tall ship and a star to steer her by;
And the wheel's kick and the wind's song and the white sail's shaking,
And a grey mist on the sea's face, and a grey dawn breaking.

I must down to the seas again, for the call of the running tide
Is a wild call and a clear call that may not be denied;
And all I ask is a windy day with the white clouds flying,
And the flung spray and the blown spume, and the sea-gulls crying.

I must down to the seas again, to the vagrant gypsy life,
To the gull's way and the whale's way where the wind's like a whetted knife;
And all I ask is a merry yarn from a laughing fellow-rover,
And quiet sleep and a sweet dream when the long trick's over.

(Fra John Masefield: *Sea-Fever*. 1902)

Matthew Arnold: Dover Beach

The sea is calm tonight.
The tide is full, the moon lies fair
Upon the straits; on the French coast the light
Gleams and is gone; the cliffs of England stand,
Glimmering and vast, out in the tranquil bay.
Come to the window, sweet is the night-air!
Only, from the long line of spray
Where the sea meets the moon-blanch'd land,
Listen! you hear the grating roar
Of pebbles which the waves draw back, and fling,
At their return, up the high strand,
Begin, and cease, and then again begin,
With tremulous cadence slow, and bring
The eternal note of sadness in.

(fra Matthew Arnold: *Dover Beach*. 1867)